

POSTANOWIENIE

25 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.
przeciwko T. D. i A. D.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 29 kwietnia 2022 r., V ACa 759/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z 29 kwietnia 2022 r., wydanego w sprawie przeciwko T. D. i A. D. o zapłatę.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania szeregiem szczegółowych zagadnień prawnych dotyczących następstw badania umów indeksowanego lub denominowanego kredytu hipotecznego pod kątem abuzywności ich postanowień. Dostrzegł również potrzebę dokonania wykładni przepisów prawa, w oparciu o które sformułował zagadnienia. Ponadto powód wskazał, że w jego ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Choć wymagania stawiane istotnemu zagadnieniu prawnemu i potrzebie dokonania wykładni przepisów prawa jako przyczynom przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie są tożsame, to w obu przypadkach musi występować przymiot nowości a tym samym problem prawny przedstawiony do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy nie może być już rozwiązany w orzecznictwie (zob. np. postanowienia SN z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 29 sierpnia 2023 r., I CSK 4599/22; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22; z 18 sierpnia 2023 r., I CSK 4091/22; z 2 sierpnia 2023 r., I CSK 6585/22; z 13 lipca 2023 r., I CSK 2570/22; z 30 maja 2023 r., I CSK 5362/22; z 24 kwietnia 2023 r., I CSK 5428/22; z 25 października 2023 r., I CSK 2989/23; z 27 września 2023 r., I CSK 4679/22, z 17 sierpnia 2023 r., I CSK 5668/22).

W przypadku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przyjęcie skargi do rozpoznania może uzasadniać rozbieżność występująca w orzecznictwie Sądu Najwyższego lub sądów powszechnych (zob. np. postanowienia SN z 30 czerwca 2023 r., I CSK 3515/22; z 6 grudnia 2023 r., I CSK 555/23; z 20 września 2023 r., I CSK 22/23). Za taką rozbieżność nie uważa się jednak istnienia pojedynczych orzeczeń odbiegających od powszechnie przyjętego stanowiska (zob. np. postanowienie SN z 28 lipca 2023 r., I CSK 519/23). W każdym natomiast przypadku, jeśli skarżący dąży do zakwestionowania ustalonej już linii orzeczniczej, to powinien przedstawić istotne argumenty, ze względu na które zmiana stanowiska Sądu Najwyższego jawi się jako zasadna (zob. np. postanowienia SN z 16 listopada 2023 r., I CSK 3453/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1658/23; z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1105/23).

Skarżący przedstawił szereg wątpliwości natury prawnej odnoszących się do następstw stwierdzenia abuzywności niektórych postanowień umów kredytu zabezpieczonego hipoteką, w których wszystkie lub wybrane świadczenia stron były wyrażone w walucie obcej lub do tej waluty przeliczane. Kwestie jednak doczekały się już licznych wypowiedzi nie tylko Sądu Najwyższego, ale też Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Aktualnie zatem nie budzi wątpliwości, że choć umowa kredytu przewidująca tzw. spread walutowy mieści się w konstrukcji ogólnej umowy kredytu bankowego i

stanowi jej możliwy wariant (art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 p.b.), to mechanizm ustalania przez bank kursów waluty, który pozostawia bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta, zaś klauzula, która nie zawiera jednoznacznej treści i przez to pozwala na pełną swobodę decyzyjną przedsiębiorcy w kwestii bardzo istotnej dla konsumenta, dotyczącej kosztów kredytu, jest klauzulą niedozwoloną (por. wyroki SN z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, OSP 2021, z. 2, poz. 7; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22; z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22; z 24 czerwca 2022 r., II CSKP 10/22, z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22; z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22; z 8 marca 2023 r., II CSKP 1095/22; z 12 kwietnia 2023 r., II CSKP 1531/22; z dnia 18 kwietnia 2023 r., II CSKP 1511/22).

Również pogląd, że klauzule przeliczeniowe zastrzeżone w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej wyroku określają główne świadczenie kredytobiorcy utrzymał się już w wypowiedziach Sądu Najwyższego (zob.m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22; z 6 czerwca 2023 r., II CSKP 1159/22; z 7 lutego 2023 r., II CSKP 1541/22).

Jeżeli po wyłączeniu klauzuli abuzywnej umowa nie może obowiązywać w zaktualizowanym kształcie, należy orzec jej nieważność. Wyjątkiem od tej zasady byłoby jedynie wyraźne zaimplementowanie woli konsumenta w przedmiocie utrzymania umowy, w sytuacji, w której sąd rozpoznający sprawę stwierdził, że stwierdzenie nieważności umowy skutkowałoby pokrzywdzeniem konsumenta, zaś konsument podzielałby to stanowisko. Wynika to z utrwalonej linii orzeczniczej TSUE, na którą złożyły się m.in. wyroki z 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak i Justyna Dziubak; z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, Bank BPH; z 21 września 2023 r., C-139/22, A.M. i P.M. przeciwko mBank S.A.; z 15 czerwca 2023 r., C-520/21, Arkadiusz Szcześniak przeciwko Bankowi M. S.A. W orzeczeniach tych TSUE opowiedział się przeciw możliwości zastąpienia usuniętych nieuczciwych postanowień umownych normami dyspozytywnymi o charakterze ogólnym lub innymi postanowieniami samej umowy, których celem była regulacja

innych kwestii. Stanowisko to potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 26 kwietnia 2022 r., II CSKP 550/22.

Wątpliwości nie budzi już również kwestia możliwości stosowania powództwa z art. 189 k.p.c. obok lub w miejsce roszczenia majątkowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 12 stycznia 2022 r., II CSKP 212/22; z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22; z 18 maja 2022 r., II CSKP 1030/22).

Odnosząc się natomiast do wątpliwości związanych z dopuszczalnością i zakresem zastosowania prawa zatrzymania do roszczeń, których źródłem było zawarcie umowy kredytu, której postanowienia okazały się abuzywne, Sąd Najwyższy wskazał, że co do zasady skorzystanie z tej instytucji prawnej jest możliwe również w odniesieniu do roszczeń wynikających z kredytów denominowanych lub indeksowanych do waluty obcej, jednak jeśli obie wierzytelności istnieją i są jednorodnjajowe (obie strony są zobowiązane do wzajemnego spełnienia świadczeń pieniężnych), to w Kodeksie cywilnym przewidziano dalej idącą instytucję, a mianowicie potrącenie wzajemnych wierzytelności (art. 498 i nast. k.c.). Wówczas nie zastrzega się prawa zatrzymania ze względu na możliwość skorzystania z instytucji potrącenia (zob. np. wyrok SN z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, OSNC-ZD 2022 nr 4, poz. 44).

Na marginesie należy podkreślić, że niedopuszczalne jest przywoływanie tych samych argumentów na poparcie tezy o występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz przekonania o oczywistej zasadności skargi. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), oraz sugerować, iż prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje wszakże tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) – zob. np. postanowienia SN z 3 października 2023 r., II PSK 46/23 i z 16 listopada 2022 r., III USK 74/22).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zabrakło zatem kwestii prawnych, które nie zostały jeszcze rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego nie rozstrzygał zaś ze względu na brak wniosku o ich zasądzenie, który obejmowałby wydanie orzeczenia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]